

samó za nedolžno šalo. — Hm, hm! Ne vemo, če je tako prav. O pač, vemo! Kako je bilo pa takrat, ko je njo Bahatnik nekaj nalagal? Verjela mu je. Ko je pa spoznala, da jo je nalagal, je bila pa huda! »Lagati je greh!« je vpila na vsa usta. Seveda je greh! Lagati je greh, pa naj kdo z lažjo baha ali pa naj laže samó za šalo.

Naj omenimo še Mirka Bojaznika. On vedno straši svoje bratce in sestrice: »Mož te bo vzel!« »Sova te bo snedla!« »Kri ti bom izpil!« Mali drobiž je pa ves preplašen, ko to čuje. Ivan vpije ponoči v sanjah, Hanica si ne upa pogledati niti izpod odeje, da bi kje v temi ne zagledala divjega moža. Vsi mali otroci so zbegani, vsi preplašeni. Ali je to prav? In če Zorko napada božjast? Kdo je temu kriv?

Sveti apostol Janez pravi, da je sam hudoba oče laži. Lažnivci bi bili torej vsaj njegovi pomočniki. Ali je to čast? Ali je častno lagati? Laž je prva stopnica do vislic.

J. E. Bogomil:

Pred lisičjo luknjo.

Lisička Radovedka je prišantala nazaj v luknjo. In tako čudno je zahrkala.

»Kaj pa ti je, otrok?« jo je skrbno povprašala majka lisica. »Zakaj si se pa tako brž vrnila s svežega zraka?«

»Ah, ne morem naenkrat povedati! Taka čudna žival je tam zunaj pred našo luknjo. Hotela sem jo malo pobožati, pa me je vščipnila za šapko. Uj, pa kako! Povohala sem jo tudi malo; pa me je zgrabila

za smrček, da se mi je kar zasvetilo pred očmi. Zato sem se pa kar obrnila, pa sem prišla nazaj. Noter k nam menda ne bo grdobe? Kar strah me je.«

Neverjetno je zmajevala majka-lisica. Marsikaj je že izkusila na svetu, marsikaj že videla — ali kaj takega pa menda še ne! Kakšna zverina bi bila to zunaj? In da napada njen zarod? To treba pogledati.

Vzdigne se in res gre pogledat. Za njo pa vse njeno radovedno gnezdo. Ali se začudijo, ko zagledajo pred seboj majhno črnikasto stvarco. Imela je pa dolge roge.

»Ali je to tisto?« vpraša majka-lisica.

»To, to!« hiti zatrjevati Radovedka.

»Stvar črna, kdo pa si? Kako si pa upaš priti semkaj pred mojo graščino! Ali se mi ne pobereš brž?«

»No, no, majka-lisica, le ne tako hudol! Verjemite mi, da se vas prav nič ne bojim. Kdor se mi pa približa, bo pa čutil, kdo sem. Tistale mala pa že vé.«

Takó odgovori črna stvar prav predrzno in pokaže pri zadnjih besedah z rogom na Radovedko, ki se plašno umakne za par korakov nazaj.

»I, kdo si pa vendar, da greš k nam? Vsaj to nam povej!« dé prijazneje majka-lisica.

»To je pa že drugačna beseda!« odgovori črna stvar. »Če rade poslušate, vam bom pa povedala, kdo sem jaz »črna stvar« in kaj sem. Ime mi je r o g a č. Pravijo mi pa tudi kleščman. Meni ni veliko na tem, ali ljudje mislijo, da imam rogé ali da imam klešče. Čast moja je v tem, da sem in ostanem največji hrošč v Evropi.

Moj dom je bil tam v tistem-le trohnelem hrastovem štoru. Tam je pred dobrimi štirimi leti poskrbela moja mati za moje stanovanje. Iz majhnega jajčeca sem se razvil v takega-le korenjaka, kakor

Čuden obisk.

me vidite. Vendar sem se bal svetá in nikamor nisem upal iz svojega stanovanja. Letos so me pa obšle želje, da bi malo pogledal, kako se živi zunaj, na prostem. Neki dan sem trdo zaspal in ko sem se prebudil, sem začutil v sebi neznansko moč. »Vse se mi mora umakniti!« sem si rekel in odprl sem vrata svojega stanovanja. Zagledal sem beli dan in zdaj sem šele spoznal, da sem v tem času, ko sem spal, dobil čisto novo obleko. Zdaj živim v gozdu, pa pijem hrastov sok. Kadar se mi pa vzljubi, grem pa najrajši takole pod noč malo na izprehod. A peš ne. Dvignem se v zrak, pa si zaigram svojo himno in letim, kamor hočem. Samo na to gledam, da ostanem vedno blizu hrastovega drevja, zakaj hrastov sok ljubim nad vse.«

»Kaj boš pa počel pozimi? Takrat pa ne bo hrastovega soka?«

»Pozimi? Ne vem, kdaj je to. Pa tudi ne maram vedeti. Prej bom šel pod zemljo.«

»Revež!« vzdahne zdaj sočutno stara lisica.

»Revež? Zakaj? Svet je lep. Vesel sem, da živim. A ko bo prišel čas, da bom moral v zemljo, se ne bom branil. Zakaj? Nikomur nisem storil škode. Napadal tudi nisem nikoogar, samo branil sem se.«

Stara lisica se namrdne in pogleda v stran. Zdi se ji, da ji izprašuje rogač kosmato vest. Pripravi se celó, da ga udari s široko šapo.

Rogač pa ni bedak. Ve, kaj reče. Jezno zagode svojo pesem, se dvigne v zrak in mimogrede šine starki malo v kosmato lice. Preplašeno se umaknejo vse lisice. Mladim celó zatrepeta srce. Starka pa nevoljna gleda za črnim bahačem:

»Pojdi se kadi!«

